

אני והקבוצה

על שלי ושלך

מטרת הפעילות:

לבחון עם הילדים מהי גניבה באמצעות מספר אירועים מחיי היומיום.

אביזרים:

כרטיסי אירועים.

מהלך הפעילות:

1. קבוצת האם תחולק לתת קבוצות, כל קבוצה תקבל אירוע לדיון.
2. כל קבוצה תציג את האירוע שלה, תעלה את מגוון האפשרויות הקיימות ותציע דרך להתמודדות עם הבעיה.
3. חשוב לדבר עם החניכים ולהגיע למסקנה כי:

- ☺ יש איסור מוחלט לגנוב!
- ☺ אין הבדל בין גניבה לסחיבה!
- ☺ איכות החיים שלנו בכלל ובפנימייה בפרט מותנית גם בהתנהגותנו.
החשש מפני גניבות בקבוצה פוגע באיכות החיים!
- ☺ מהי האחריות שלנו כילדים לבער נגע זה?

חשוב שהילדים ירגישו שקיימת התייחסות לבעיה, ושהיא מטרידה אף אותנו כאנשי חינוך ותפקידנו לסייע לילדים לנסות ולהתמודד עם בעיה זו.

- אפשר לשלב בתוך הפעילות, לפני המסקנה, רעיון נחמד:
להכין מגילה לפי הדוגמא המצורפת –
לדעתי גניבה היא...
לדעתי סחיבה היא...
את המגילה יש להעביר בין החניכים וכל חניך יכתוב בה את דעתו.
בסוף אפשר גם לדון על כמה מהדברים הרשומים במגילה.

מְשַׁעֲמֵם לִי...

גִּידֵי וְרוֹנֵן הֵבִיאוּ מֵהַבַּיִת מְשַׁחֲקִים אֶלְקֻטְרוֹנִים.
הֵם סָכְמוּ בִּינֵיהֶם שְׁכָל אֶחָד מֵהֶם יִכַּל לְהַשְׁתַּמֵּשׁ
בְּמְשַׁחֲקִים שֶׁל הַשָּׁנִי כְּשֶׁמִתְחַשֵּׁק לוֹ.
יוֹם אֶחָד חָלָה גִּידֵי. הוּא שָׁכַב בַּמָּטָה מְשַׁעֲמֵם.
לְפֶתַע נִזְכַּר שְׁרוֹנֵן הֵבִיא אֹתוֹ כְּשֶׁחִזַּר מֵהַבַּיִת מְשַׁחֲקִים
אֶלְקֻטְרוֹנֵי חֶדֶשׁ. הוּא פָתַח אֶת הָאָרוֹן שֶׁל רוֹנֵן וְלָקַח
אֶת הַמְשַׁחֲקִים וְהַשְׁעֵמוֹם חִישׁ קֵל עֵבֶר.

כִּיצַד לְדַעְתֶּךָ הִיָּה עַל גִּידֵי לְנַהֵג?

הַשְּׂמֵלָה שֶׁל רוֹתֵי

בְּאַחַת הַשָּׁבָתוֹת הַחֲלִיטָה נוֹרִית לְהַשְׂאֵר בְּחֻדְרָה
מְשׁוּם שֶׁנִּמְאַסּוּ עָלֶיהָ כָּל בְּגָדֵי הַשָּׁבָת שְׁלָה.
מָה הַבְּעָיָה? שְׂאֵלָה אֶת נוֹרִית חֲבֵרְתָה טָלִי. הָאָרוֹן
שֶׁל רוֹתֵי מָלֵא שְׂמָלוֹת! הַשָּׁבָת הִיא מִמִּילָא לֹא כָּאֵן!
קָחִי מִמֶּנָּה אֶת הַשְּׂמֵלָה הָאֲדָמָה, וּבְמוֹצָאֵי שָׁבָת
תְּחַזִּירִי לְאָרוֹן שְׁלָה...

כִּיצַד לְדַעְתֶּךָ נִהְיָה נוֹרִית?

האולר

יוסי ודודי שחקו בגלות בְּחָצֵר.

גָּלָה אַחַת הַתְּגַלְגָּלָה לָהּ הַרְחָק. יוסי רָדַף אַחֲרֶיהָ
וּפְתָאוּם גָּלָה מִשְׁהוּ מְבָרִיק לִידָה. - "אולר!" -

הוא צָעַק בְּשִׂמְחָה - "מִצָּאתִי אוֹלָר עִם שְׁלֹשָׁה לְהַבִּים!"
דודי הִסְתַּכֵּל בְּסִקְרָנוֹת בְּאוֹלָר וְאָמַר: "בְּאַמַּת יָפָה,
אָבֵל... הוא לא שֶׁלְךָ!"

- "עֲזֹב שְׂטִיּוֹת," - עָנָה יוֹסִי - "אַתָּה סָתַם מְקַנָּא! כָּכָה
זֶה, אִם מִצָּאתִי מִשְׁהוּ אִזּוֹ הוּא שְׁלִי!!!"

כִּיצַד לְדַעְתֵּךְ הָיָה יוֹסִי צָרִיךְ לְנַהֵג?

עץ השסק

דְּנִיאַל, תִּסְתַּכֵּל! הָעֵץ שֶׁל נַחְמָה מָלָא בְּשִׁסָּק! בּוֹא
נִקְטֹף קִצָּת!
אוֹרִי לֹא חָפָה לְתִשׁוּבָה, קִפֵּץ מֵעַל הַגָּדָר וְהִתְחִיל
לִקְטֹף.

אוֹרִי, אָסוּר! תִּפְסִיק לִקְטֹף! צָעַק לוֹ דְּנִיאַל. אוֹרִי
הִמְשִׁיךְ לִקְטֹף בְּלִי לְשִׁים לֵב לְדַבְּרֵי חֲבֵרוֹ.
"תִּפְסִיק לְדַבֵּר שְׂטִיּוֹת!, עָנָה לוֹ אוֹרִי בְּלִגְלוּג.
"יש לָהּ כָּל כֶּךָ הַרְבֵּה שִׁסָּק, אִזּוֹ מָה אִם גַּם לָנוּ יֵהִיו
קִצָּת?"

כִּיצַד לְדַעְתֵּךְ עָלִיהֶם לְנַהֵג?

משחק בגלות

מוטי ישב על הרצפה וספר את הגלות שלו.
"תשעים ושבע, תשעים ושמונה ו... זהו. אין יותר.
חסרות לי רק שתים כדי להשלים למאה".
מוטי החזיק בשקית הגלות וניסה למצא בכיסו
אולי מסתתרות שם עוד שתי גלות, רק שתים.. לפתע
מצא פתרון.
"שי הוא מלך הגלות של הכתה. יש לו יותר מ-450
גלות!
כלם יודעים! אני יכול לקחת ממנו שתים, הרי זה
ממש כלום כמעט!
ובכלל, כמה שוות שתי גלות? אולי חמש אגורות..."
מוטי נגש לארון של שי, פתח את קפסת הגלות
הענקית והוציא מתוכה רק שתי גלות, זה הכל...

כיצד היה על מוטי לנהג?

חבילת הלורדים

טלי קבלה מתנת יום הולדת חבילת לורדים מאמא
שלה.
היא הביאה אותם לפתח והראתה לחברות. כלם
התפעלו מהם. כשחזרה לפנימיה וישבה להכין
שעורים, רצתה טלי לקשט את המחברת אך אבוי!
הלורדים נעלמו ואינם!
טלי כמעט פרצה בבכי, עד שלפתע ראתה על
השולחן שלידה חבילת לורדים הדומה קצת לשלה.
אלה היו הלורדים של אסתי.
"אני מצטערת" אמרה לעצמה. אין לי בררה. את
שלי לקחו, אז גם אני מכרחה לקחת. ובכלל, מה
תגיד אמא כשתראה שהמתנה אבדה? טלי לקחה
במהירות את הלורדים, הכניסה לילקוט והמשיכה
לכתב כאלו לא קרה דבר.
כיצד היית נוהגת את?

איפה השמפו?

ביום שני בערב לאחר כבוי אורות, שכבו דני ויוסי במטותיהם ופּטפּטו. לפתע קפץ יוסי מהמטה ואמר: "אוי! שכחתי את השמפו במקלחת! רק היום קניתי אותו, אני רץ להביא!"

הוא חזר מהמקלחת כשכלו אדם מכעס: "תראה, גמרו לי את השמפו! רק היום התחלתי את השפופרת! באיזו זכות השתמשו בלי לבקש רשות? אי אפשר להשאיר פה כלום! גם אני אעשה זאת בפעם אחרת! גם אני אשתמש בשמפו של אחרים..."

כיצד היה על יוסי לנהג?

שרשרת הזהב

ליונית יש שרשרת זהב יפה שקבלה במתנה מהוריה כשבאה לפנימיה. היא גאה במתנה זו מאד כי הוריה אינם אמידים כלל, ובדרך כלל לא קונים לה הרבה מתנות.

היא עונדת אותה יום ולילה, ומסירה אותה רק ביום שבו יש שיעור התעמלות.

אותו בקר הניחה אותה במגרה. רותי, חברתה לחדר, עברה ליד חדר המגורים וראתה דרך החלון את שרה, חברתן המשתפת לחדר, מטמינה משהו בין חפציה. לא היה איש בסביבה ושרה לא הבחינה ברותי המציצה.

בערב כשחזרו לחדר, חפשה יונית את השרשרת כדי לענדה בחזרה ולא מצאה אותה במגרה. רותי חוששת שידה של שרה היה בדבר.

כיצד עליה לנהג לדעתך?

קבֵּלְתִּי עֵדָף

מִנַּחֵם חֲזַר מֵהַמַּכְלֵת עִם אֲרִטִיק בְּיַד וְקַפֵּץ מִשְׁמָחָה:
"תִּרְאוּ אֵיזָה פְּרִיר הַמוֹכֵר הוּא הַחֲזִיר לִי עֵדָף יוֹתֵר
מִמָּה שְׁמַגִּיעַ לִי..."

"אֲזַ לָמָּה אַתָּה לֹא הוֹלֵךְ לְהַחֲזִיר לוֹ" - שָׁאַל אוֹתוֹ רוֹעִי.
"לְהַחֲזִיר לוֹ? מָה פֶּתְאוּם? הַמוֹכֵר הַתְּבַלְבֵּל אֲזַ זֹאת
בְּעֵינַי שְׁלוֹ..."

"אָבֵל זֶה כְּמוֹ גִּנְבָה" - הִמְשִׁיךְ רוֹעִי - "אַתָּה לוֹקַח מִשְׁהוּ
שְׁלֵא שֵׁיךְ לָךְ..."

"אוֹלֵי תַפְסִיק כָּבֵר" - עָנָה לוֹ מִנַּחֵם - "אֲנִי לֹא לִקְחָתִי
שׁוּם דָּבָר שְׁלֵא שֵׁיךְ לִי. הַמוֹכֵר נָתַן לִי..."
כֵּן עָנָה וְהִמְשִׁיךְ לְלַקֵּק אֶת הָאֲרִטִיק בְּהִנָּאָה...

כִּיצַד הָיָה עָלָיו לְנַהֵג לְדַעְתָּךְ?

חֲבִילַת הַשְּׁלוֹה

צִיפִי וְרוֹנִית הִלְכוּ בְּהַפְסָקַת עֶשֶׂר לְקִנּוֹת שׁוֹקוֹ,
לְחֲמִנְיָה וְחֲבִילַת שְׁלוֹה.

עִם בְּדִיקַת הַחֲשֻׁבוֹן בְּחֶצֶר בֵּית הַסֵּפֶר גְּלוּ
צִיפִי וְרוֹנִית שֶׁהַמוֹכֵר לֹא לָקַח בְּחֲשֻׁבוֹן אֶת חֲבִילַת
הַשְּׁלוֹה.

כִּיצַד הָיָה עָלֶיהָ לְנַהֵג לְדַעְתָּךְ?

הַרְצֵל וְדָנִי

הַרְצֵל וְדָנִי חֲבֵרִים טוֹבִים וְגָרִים יַחַד בְּאוֹתוֹ הַחֹדֶר כְּבָר
שְׁנֵתִים וַחֲצִי.

בְּתִקּוּפָה הָאֲחֵרוֹנָה מִבְּקֵשׁ דָּנִי מֵהַרְצֵל שִׁילּוֹה לֹו כֶּסֶף
וַחֲפָצִים וְאֵף פָּעַם לֹא מִחֲזִיר.

יוֹם אֶחָד בִּקְשׁ אֶת נַעֲלֵי הַהֲתַעֲמָלוֹת שֶׁל הַרְצֵל וְלֹא
הַחֲזִיר אוֹתָן. בְּשָׁבוֹעַ לְאַחַר מִכֵּן בִּקְשׁ דָּנִי מִחֲבֵרוֹ
שִׁילּוֹה לֹו כֶּסֶף לְקִנּוֹת וּפְלִים וּשְׂתִיָּה קָרָה בְּקִיּוֹסָק.
גַּם אֶת הַהֲלוֹאָה לֹא הַחֲזִיר.

אַחַר כֵּן לְקַח דָּנִי אֶת הַיִּלְקוּט הַחֲדָשׁ שֶׁקִּבַּל הַרְצֵל
בַּחֲפָשָׁה הָאֲחֵרוֹנָה, בְּטַעֲנָה שֶׁהִתִּיק שְׁלוֹ קְרוּעַ וּלְהַרְצֵל
יֵשׁ בְּלֹאוֹ הֵכִי שֶׁלֹּשָׁה תִּיקִים.

כֵּן בְּלֵי סוּף, כְּמַעַט לֹא עוֹבֵר שָׁבוֹעַ בְּלֵי שְׁדָּנִי יִקַּח
מִשְׁהוֹ עִם אוֹ בְּלֵי רְשׁוֹת וְהוּא לֹא מִחֲזִיר.

כִּיצַד עָלִיו לְנִהוּג?

הַעֲדָף

"תִּדְעֵי לָךְ שׁוֹשְׁנָה, שְׁזָה פְּשׁוּט מִגְעִיל מֵה שְׁעֵשִׁית...
אִם הֶחְזִירוּ לָךְ בַּמַּכְלָת יוֹתֵר עֲדָף מִמָּה שְׁמַגִּיעַ לָךְ -
אֶת צְרִיכָה לְהַחְזִיר!"
"מֵה פֶתְאוּם?!" - הַשִּׁיבָה שׁוֹשְׁנָה - "מֵה אָנִי אֲשֶׁמָּה
שֶׁהֵם הִתְבַּלְבְּלוּ וְהֶחְזִירוּ לִי יוֹתֵר? זֶה הַבְּעִיָּה שְׁלָהֶם!"
הַתְעַרְבָה נֹצֵחַ בְּשִׂיחָה וְאָמְרָה: "הִיא שְׁלָמָה, אִזּוֹהִי
לֹא הַבְּעִיָּה שְׁלָה. מֵה הִיא פְּרִירִית לְלַכֵּת לְהַחְזִיר?"
"אֲבָל אֶת גְּנֻבַת אֶת הַכֶּסֶף שְׁלָהֶם!" - לֹא וְתָרָה צְפוּרָה.
"אָנִי גְנֻבְתִּי?!" - הַתְפָּרֵצָה שׁוֹשְׁנָה - אֶת לֹא מִתְבַּיֶּשֶׁת
לְהַגִּיד לִי שְׁאֲנִי גְנֻבְתִּי?.. מֵה, סָחַבְתִּי לָהֶם מִמִּתְקִים
מֵהמַּכְלָת? תִּתְבַּיֶּשִׁי לָךְ! וְאֵל תִּדְבְּרִי אֶתִּי יוֹתֵר בְּכָל־...
צְדִיקָה אַחַת! גְּנֻבַת הִיא מִיִּשְׁהִי שְׁלוֹקַחַת מִשְׁהוּ וְלֹא
מִשְׁלֵמַת... וְחוּץ מִזֶּה, גַּם נְסִים מֵהמַּכְלָת גּוֹנֵב מֵהִילָדִים
וְלוֹקַח יוֹתֵר כֶּסֶף מִמָּה שְׁצָרִיךְ - לָכֵן מִתָּר גַּם לֹא
לְהַחְזִיר..."

כִּיצַד הִיְתָה צְרִיכָה לְנַהֵג לְדַעְתָּךְ?

הַשְׁמָפוּ נִגְמָר

"דִּי, נִשְׁבֵּר לִי מֵהפְּנִימִיָּה הַזֶּה - כָּל דְּבָר לּוֹקַחִים
פֹּה!" - צְעָקָה צִיפִי מִתּוֹךְ הַמַּקְלָחַת - "בְּמָה אָנִי
אֶחָפֵף אֶת הַשְּׁעָר? הַשְּׁעָר שְׁלִי רָטֵב וְהַשְּׂאִירוּ לִי אֶת
הַשְּׁפוֹפֶרֶת רִיקָה, מֵה אֲעֲשֶׂה עִכְשָׁו?"
"אֶת לֹא רְצִית לָתֵת לִי אֶתְמוּל!" - צְעָקָה לְעֵבְרָה
נוֹרִית - "עִכְשָׁו אָנִי לֹא אֶתֵּן לָךְ... מַגִּיעַ לָךְ שְׁלֵקָחוּ
לָךְ, בַּפֶּעַם הַבָּאָה אֵל תִּהְיִי קִמְצָנִית!"
"מֵה זֶה קִשׁוּר?" - הַתְעַרְבָה בְּשִׂיחָה מְרִים - בְּגִלְלֵה זֶה
צָרִיךְ לְקַחַת לָהּ בְּלִי רְשׁוּת?"
"כֵּן!" - עֲנִתָה רוֹנִית - "פֶּעַם נּוֹתְנִים וּפֶעַם לּוֹקַחִים,
כִּכָּה זֶה בְּפְנִימִיָּה - בְּדִיוֹק כְּמוֹ בְּמִשְׁפָּחָה..."
"אֲבָל זֶה שְׁלִי!" - צְעָקָה צִיפִי - "אֶת מְבִינָה? זֶה שִׁיךְ
לִי! אָנִי אֵף פֶּעַם לֹא לּוֹקַחַת בְּלִי רְשׁוּת, פְּשׁוּט
נִמְאָס לִי מִכֵּן..."
כִּיצַד לְדַעְתָּךְ עָלֶיךָ לְנַהֵג?

כְּסָאוֹת הַנּוֹחַ

בְּאַחַד מֵיָמֵי הַחֹפֶשׁ הַגָּדוֹל הֵלְכוּ חַיִּים וְיוֹסִי לַיָּם
וְהִתְיַשְּׁבוּ עַל כְּסָאוֹת הַנּוֹחַ הַמְצָעִים לְהִשְׁכָּרָה.
מִשְׁכִּיר הַכְּסָאוֹת לֹא הִבְחִין בָּהֶם.

כִּיצַד עָלִיָּהֶם לְנַהֵג לְדַעְתָּךְ?

כְּסָאוֹת הַנּוֹחַ

בְּאַחַד מֵיָמֵי הַחֹפֶשׁ הַגָּדוֹל הֵלְכוּ רוֹנִית וּמִיכָל
לְחוֹף הַיָּם.
כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְחוֹף הִתְיַשְּׁבוּ עַל כְּסָאוֹת הַנּוֹחַ
הַמְצָעִים לְהִשְׁכָּרָה. מִשְׁכִּיר הַכְּסָאוֹת לֹא הִבְחִין
בָּהֶם.

כִּיצַד עָלִיָּהֶם לְנַהֵג לְדַעְתָּךְ?

החלצה שלי

"אני לא מאמינה!" - צעקה רותי כשפתחה את דלת הארון שלה ביום ראשון בבקר - שוב מישהי לקחה את החלצה שלי ולבשה אותה בלי רשותי בשבת! פשוט נמאס לי...
רותי פרצה בבכי מר והמדריכה לא הצליחה להרגיע אותה.

"מה את עושה מזה ענין כל כך גדול?! מה את מתבכיינת כל כך...אפשר לחשב, בסך הכל לבשו לך את החלצה, - פנתה לעברה רוחמה - אנחנו גרות ביחד, נכון? כמו משפחה. אז מתר לנו להשתמש אחת בדברי השניה! ... גם את יכולה לקחת ולהשתמש..."
- "בלי רשות?" - שאלה רותי את רוחמה.
- "כן! בטח! בסך הכל אפשר לחשב מה קרה...
מה יש? גנבו לך את החלצה??? אף אחת לא תהיה חברה שלך אם תהיי כזאת קמצנית..."
כיצד על רותי לנהג?

בגדי שבת

"אוף, נמאס לי!" - צעק חיים לעבר יוסי - "כל שבת אין לי מה ללבש... נמאס לי כבר מכל הבגדים המגעילים שיש לי, אני לא סובל את הבגדים שמקבלים פה בפנימיה... כל שבת אותו הדבר: מכנסים וחלצה לבנה... תן לי את אפדת הקטיפה שלך..."

"אבל השארתי אותה בבית" - ענה יוסי - "אין לי מה לתת לך"
"אז אני לא יורד השבת, לא לתפלה ולא לחדר אוכל, שהמדריך יעשה מה שהוא רוצה..."
"אתה יודע מה" - הציע יוסי - "נסים נסע הביתה והשאיר את הבגדים בארון. קח ממנו את האפדה ובמוצאי שבת תחזיר לו לתוך הארון, מה יש? אתה לא תבזבז לו את הבגד..."
כיצד עליו לנהג לדעתך?